

פרק ראשון

מלים בדלוג שווה

הכותרת "המחקר המדעי של הצופן בתורה" מהווה שם מקוצר של "המחקר המדעי של הרמז בדילוג השווה בתורה". הצופן הנחקר, בנוי ממלים בדלוג שווה של אותיות; נכנה אותן מד"שים (מד"ש = מלה בדלוג שווה). לדוגמא, נטעין במחשב את העמוד הראשון של עתון הבוקר. התוכנה מעבדת את הטקסט: היא מוחקת את כל סימני הפיסוק, את הרווחים בין המלים והופכת את כל האותיות הסופיות לאותיות רגילות. העתון מוצג עתה כמחרוזת ארוכה אחת של אותיות ובה 22 סימנים (אותיות) שונים. ועתה, נבקש מן המחשב "לצוד" עבורנו מד"ש אחד, המייצג את המלה "עתון". והנה, מהר מאד, המחשב חושף מד"ש כזה בדילוג של 38 אותיות, שהיה חבוי ממש בכתבה הראשית!

ע [37 אותיות] ת [37 אותיות] ו [37 אותיות] נ

המחשב מצא אות "ע" כזו בכתבה הראשית, אשר בסופו 38 אותיות ממנה קדימה הגיע לאות "ת", ובמנותו עוד 38 אותיות מן ה"ת" קדימה הגיע לאות "ו", ובספירת עוד 38 אותיות, מן ה"ו" קדימה, הגיע לתחנתו הסופית באות "נ". הרי לפנינו מד"ש של "עתון" בדילוג 38. אם נרחיב את מסע הצייד, יתכן כי נעלה בחכתנו גם מד"ש של "עתון" בדילוג של 37 או 39 אותיות, ואפילו בדילוג של 38- (= מינוס 38, כלומר, דילוג של 38 אחורנית), כך:

נ [37 אותיות] ו [37 אותיות] ת [37 אותיות] ע

במקרה זה אנו סופרים מן ה"ע" אחורנית. לא נבדיל בין מד"שים שדילוגם בכיוון חיובי לבין אלה שדילוגם בכיוון שלילי, ובלבד שנזכור, כי לכל מד"ש דילוג קבוע.

למד"שים שונים יכול להיות דילוג שונה, אך לעולם גודלו (דהיינו, ערכו המוחלט) הוא לפחות 2. את הדילוג נסמן ב- d . לדוגמא, דילוגו של המד"ש הראשון דלעיל הוא $d = 38$, ואילו של המד"ש השני הוא $d = -38$ ¹.

נסכם:

1. איננו סופרים את הרווחים בין המלים.
2. איננו מבדילים בין אותיות סופיות לרגילות.
3. אנו מתעניינים בדילוג שווה קדימה וגם בדילוג אחורה.
4. הדילוג הקצר ביותר האפשרי הוא בן שתי אותיות (קדימה או אחורה): $|d| = 2$.

¹ באופן כללי ביטוי בדילוג שווה הוא סדרת אותיות שמיקומן בטקסט הוא

$$n, n + d, n + 2d, \dots, n + (k - 2)d, n + (k - 1)d$$

(n הוא מספרה הסדורי של האות הראשונה כאשר מונים מתחילת הטקסט, k הוא מספר האותיות בביטוי ו- d הוא הדילוג).

כפי שהקורא כבר מנחש, צפוי שמד"שים של המלה "עתון" יסתתרו לא רק בעתון בוקר אלא גם בעתוני הערב ובטקסטים רבים אחרים. יתר על כן, מובן מאליו שמד"ש של "עתון" הופיע בכתבה הראשית לא משום שמערכת העתון רצתה בכך, אלא סתם, באקראי.

ביטויים בדילוג שווה צפויים להופיע באקראי בכל טקסט: ספר, מכתב, עתון,
או טקסט אקראי שנוצר על ידי מכונת הגרלה.

לכן, עולה התמיהה: מה מקום יש לחקירה בנושא זה בספר התורה?! מה העניין המיוחד בו?